

Jámborné

Balog Tündéné

- *A mű beszéljen, ne alkotója!*
- *Talán úgy, hogy festő vagyok.*
- *Batik és ballada együtt jött.*
- *Vannak témák, amikhez meg kell érni.*
- *Elkeseredtem, amikor láttam, hogy nem hasonlítok senkihez.*
- *Elégedett vagyok, egészen másnap reggelig.*

— Hallom, szakdolgozatot írnak Balog Tündéről.

— Furcsa érzés és kínos. Írni könnyebb, mintha rólam írnak. Olyanokat is kérdeznek, amiről nem szeretek beszélni. Miért csináltam valamit, mit akartam kifejezni vele? A mű beszéljen, ne az alkotója! Ha nem beszél, az már az én bajom, meg a mű baja.

— Nem értheti mindenki a beszédet.

— A maga módján, a maga szintjén kell, hogy mindenkinek mondjon valamit. Hogy milyen mélységig jut el valaki, az már más kérdés. Nem biztos, hogy a magot érti meg, lehet, hogy megmarad a felszínnél. Aki viszont érti, abban a mag ki-virágzik. Ezért nehéz szakdolgozat témájának lenni.

— Rossz is?

— Jó is van benne. Egyrészt nagyon megtisztelő dolog. Rákényszerültem, rendszereznem kellett, mit csináltam, meddig jutottam el. Még az is fölmerült bennem, hova tovább, de erről fogalmam sincs.

— Honnan bukkant elő a batik? Amikor először hallottam róla, akkor kezdett divatos szakköri műfaj lenni.

— Onnan is jött. Itt a városban, de azt hiszem, Csongrád megyében is az én szakkörömben csináltak először batikot a gyerekek. Akkor kezdtem tanítani, mindent kipróbáltam, amivel a figyelmet le lehetett kötni. A gyerekek csinálták tehát előbb, én meg sem próbáltam addig. Elolvastam, hogyan kell, megpróbáltam irányítani a munkát, és tessék elképzelni harminc üvöltő gyereket, akik anyák napjára ajándékot csinálnak. Apró kis terítőket. Egyszerűek voltak, de sikerültek.

— Ez az a technika, amikor összefogják a vásznat, megkötözik nagy csomókra, és fazékba mártják?